

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. ศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคของนักเรียนโปรแกรมช่างอุตสาหกรรมระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
2. ศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคของนักเรียนโปรแกรมช่างอุตสาหกรรมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
3. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคของนักเรียนโปรแกรมช่างอุตสาหกรรม ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กับนักเรียนโปรแกรมช่างอุตสาหกรรมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

ตัวอย่างประชากร

การวิจัยครั้งนี้ ใช้ตัวอย่างประชากรนักเรียนโปรแกรมช่างอุตสาหกรรมระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบหลายชั้น (Multi-Stage Random Sampling) จากการศึกษาทั่วประเทศโดยสุ่มจังหวัดแต่ละเขตการศึกษา มาเขตละ 25% รวมกับกรุงเทพมหานคร ในแต่ละจังหวัดที่สุ่มได้และกรุงเทพมหานคร สุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและวิทยาลัยเทคนิคมาประเภทละ 25% ได้โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย 21 แห่ง และวิทยาลัยเทคนิค 19 แห่ง และในแต่ละโรงเรียนที่สุ่มได้สุ่มนักเรียนมาแต่ละ 18 คน ในวิทยาลัยเทคนิคแต่ละแห่งที่สุ่มได้สุ่มนักเรียนมาแต่ละ 21 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ได้ตัวอย่างประชากรที่เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน 378 คน และนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ จำนวน 399คน รวมตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 777 คน

วิธีการดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ ภาษาอังกฤษเทคนิค หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษเทคนิคหรือภาษาอังกฤษช่างอุตสาหกรรม ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2524 แบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษเทคนิค 1 - 4 วิธีการสร้างแบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ รูปแบบของคำถามและเนื้อหาที่จะถามจากหนังสือ ตำรา งานวิจัย วิทยานิพนธ์ และเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง กำหนดรูปแบบข้อสอบแล้วนำไปปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
2. สร้างแบบสอบตามรูปแบบที่กำหนด โดยมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตรและเนื้อหาของแบบเรียน แบบทดสอบแบ่งเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 :	ทักษะการฟัง	15	ข้อ	15	คะแนน
ตอนที่ 2 :	ทักษะการพูด	15	ข้อ	15	คะแนน
ตอนที่ 3 :	ทักษะการอ่าน	40	ข้อ	40	คะแนน
ตอนที่ 4 :	ทักษะการเขียน	30	ข้อ	30	คะแนน

รวมข้อทดสอบจำนวน 100 ข้อ คะแนนเต็ม 100 คะแนน ใช้เวลาในการทดสอบ 1 ชั่วโมง 40 นาที

3. นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน ตรวจดูความตรงตามเนื้อหา ความถูกต้องเหมาะสม และภาษาที่ใช้ของแบบสอบ

4. นำแบบสอบไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากรที่เลือกไว้ แต่มีคุณสมบัติเหมือนกัน รวม 4 ครั้ง สรุปผลจากการทดลองใช้แบบสอบได้ดังนี้

การทดลองใช้แบบสอบครั้งที่ 1 ผลปรากฏว่า มีข้อทดสอบที่มีค่าความยากง่ายต่ำกว่า .20 จำนวน 42 ข้อ และค่าอำนาจจำแนกต่ำกว่า .20 จำนวน 39 ข้อ ผู้วิจัยได้ตัดข้อทดสอบที่มีค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกที่ต่ำกว่า .10 ออก 10 ข้อ

และปรับปรุงข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .10-.20 โดยปรับโครงสร้างประโยค คำศัพท์ คำถาม และตัวเลือกให้ง่ายขึ้น

การทดลองใช้แบบสอบครั้งที่ 2 ผลปรากฏว่า มีข้อทดสอบที่มีค่าความยากง่ายต่ำกว่า .20 จำนวน 15 ข้อ และค่าอำนาจจำแนกต่ำกว่า .20 จำนวน 33 ข้อ ผู้วิจัยจึงปรับปรุงข้อความในเนื้อเรื่องและประโยคให้ง่ายขึ้น ปรับคำถามและตัวเลือกให้สั้นกว่าเดิม ให้ข้อมูลสำหรับกรอกแบบฟอร์มในใบสมัครงาน

การทดลองใช้แบบสอบครั้งที่ 3 ผลปรากฏว่า มีข้อทดสอบที่มีค่าความยากง่ายต่ำกว่า .20 จำนวน 17 ข้อ และค่าอำนาจจำแนกต่ำกว่า .20 จำนวน 14 ข้อ ผู้วิจัยได้คัดเลือกข้อสอบทักษะการอ่านแบบโคลซ (Cloze) ออก 10 ข้อ เนื่องจากนักเรียนไม่สามารถทำได้ดีขึ้นในการทดลองทั้ง 3 ครั้ง แล้วนำแบบสอบมาปรับปรุงตัวเลือก เปลี่ยนตำแหน่งของตัวเลือก และให้ปรับเพื่อให้ง่ายกว่าเดิม

การทดลองใช้แบบสอบครั้งที่ 4 ผลปรากฏว่า มีข้อทดสอบที่มีค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกต่ำกว่า .20 จำนวน 5 ข้อ ผู้วิจัยจึงตัดข้อสอบทั้ง 5 ข้อนั้นออก เหลือข้อทดสอบที่อยู่ในเกณฑ์ที่จะนำไปใช้ได้ คือ มีค่าความยากง่ายระหว่าง .20-.80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20ขึ้นไปรวมทั้ง 75 ข้อ แบ่งเป็นข้อสอบทักษะการฟัง 12 ข้อ ทักษะการพูด 15 ข้อ ทักษะการอ่าน 28 ข้อ และทักษะการเขียน 20 ข้อ คะแนนเต็มทั้งหมด 75 คะแนน ใช้เวลาในการทดสอบ 1 ชั่วโมง 40 นาที

5. คำนวณหาค่าความเที่ยงของแบบสอบได้เท่ากับ .92
6. นำแบบสอบไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เลือกไว้
7. เก็บรวบรวมข้อมูลโดยแบ่งกระดาษคำตอบเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และกลุ่มนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
8. ตรวจให้คะแนนคำตอบข้อที่ถูกต้องให้ 1 คะแนน คำตอบข้อที่ผิดให้ 0 คะแนน แล้วรวมคะแนนในแบบสอบแต่ละตอนและทั้งหมดของผู้ตอบแต่ละคน

9. คำนวณหาค่ามัธยเทศ (\bar{x}) คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละของคะแนนเต็ม และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนในแต่ละตอนและทั้งหมดจากคะแนนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม แล้วนำมาเปรียบเทียบกัน โดยใช้การทดสอบค่าที (t-test)

10. นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปของตารางประกอบคำอธิบาย

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. นักเรียนโปรแกรมช่างอุตสาหกรรมระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่เป็นตัวอย่างประชากร ได้คะแนนเฉลี่ยในการทำแบบสอบรวมทุกทักษะและแยกแต่ละทักษะต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม โดยคะแนนเฉลี่ยในการทำแบบสอบทักษะการเขียนสูงกว่าทักษะอื่น ๆ และได้คะแนนเฉลี่ยในการทำแบบสอบทักษะการพูดค่าที่สูงสุด
2. นักเรียนโปรแกรมช่างอุตสาหกรรมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่เป็นตัวอย่างประชากร ได้คะแนนเฉลี่ยในการทำแบบสอบรวมทุกทักษะสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม และเมื่อแยกเป็นรายทักษะได้คะแนนเฉลี่ยในทักษะการฟังต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม ส่วนคะแนนเฉลี่ยของทักษะการพูด การอ่าน และการเขียนสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม โดยได้คะแนนเฉลี่ยในการเขียนสูงที่สุด และทักษะการฟังต่ำที่สุด
3. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคของนักเรียนโปรแกรมช่างอุตสาหกรรม ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม ในการทำแบบสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนที่เรียนโปรแกรมอาชีพในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนที่ไม่สามารถเรียนต่อในสายสามัญเพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัยหรือสอบเข้าโรงเรียนสายอาชีพของกรมอาชีวศึกษา ทั้งนี้ นักเรียนกลุ่มนี้จะมีระดับสติปัญญาต่ำ (จูโร ลียากาศ 2528 : 10) ทำให้ได้คะแนนเฉลี่ยในการสอบค่า อีกประการหนึ่งการจัดการศึกษาด้านวิชาชีพและภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เพิ่งจะมีขึ้นเมื่อ 3 ปีที่แล้ว ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 การจัดการศึกษาจึงประสบปัญหาและอุปสรรคหลายด้าน จากการสำรวจของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ พบว่า โรงเรียนมัธยมศึกษายังขาดครูอาจารย์ทางวิชาชีพ ครูส่วนใหญ่ยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการสอนตามหลักสูตรใหม่ (อมรา สวัสดิ์เสวี 2525 : 53) โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาเรื่องวุฒิของครูไม่ตรงตามที่โรงเรียนต้องการ ขาดครูวิชาชีพ โรงเรียนต้องใช้ครูสามัญทำหน้าที่แทน (ภาณุจนา ธิญะโชโต 2525 : 66) ทำให้ไม่สามารถปฏิบัติงานได้เต็มที่ ปริมาณและคุณภาพของครูสอนวิชาชีพยังไม่เพียงพอและไม่มีประสิทธิภาพในการสอน โดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษา (สวัสดิ์ สุวรรณอักษร 2526 : 1) เมื่อขาดครูที่มีวุฒิทางด้านวิชาชีพโดยตรงแล้วเอาครูสอนวิชาอื่นมาสอนแทน ทำให้เกิดผลเสียได้ยาก นักเรียนไม่สามารถปฏิบัติหรือเห็นประโยชน์ของการเรียนวิชาชีพ จึงอาจกล่าวได้ว่า นักเรียนไปรแกรมช่างอุตสาหกรรมในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ยังขาดความรู้ด้านวิชาช่างอุตสาหกรรมที่จะช่วยสนับสนุนการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเทคนิค เพราะความรู้ด้านวิชาชีพมีส่วนช่วยในการเรียนภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชา (Werner Hüllen 1981 : 65) และอีกประการหนึ่ง นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายยังไม่ได้ศึกษาค้นคว้าที่สนใจแน่นอนที่จะประกอบอาชีพอะไร จึงไม่เห็นความสำคัญในความรู้ด้านวิชาชีพ และประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษว่า จะมีประโยชน์ต่อความรู้ด้านวิชาชีพอย่างไร จึงขาดความสนใจในการเรียนทั้งวิชาชีพและภาษาอังกฤษ

จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้คะแนนเฉลี่ยในการทำแบบสอบถามทักษะการเขียนสูงกว่าทักษะอื่น ๆ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะแบบสอบถามที่ 4 ที่วัดความสามารถในการใช้ภาษาทางการเขียนนั้น ไม่ใช่แบบ

ทดสอบชนิดที่ให้เขียนอย่างอิสระ (Free Writing) แต่เป็นข้อทดสอบที่ให้
นักเรียนกรอกใบสมัคร และเขียนประโยคจากตาราง ซึ่งออกตามจุดประสงค์ราย
วิชาของวิชาภาษาอังกฤษเทคนิค 1 - 4 โดยให้ข้อมูลรายละเอียดสำหรับกรอก
ใบสมัครและเขียนประโยคด้วย จึงทำให้นักเรียนสามารถทำข้อสอบได้คือ ส่วน
การที่นักเรียนได้คะแนนในการทำข้อสอบในทักษะการพูดค่าที่ต่ำ อาจจะเป็นเนื่องจาก
บทเรียนและแบบฝึกหัดในตำราเรียนวิชาภาษาอังกฤษเทคนิคที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ไม่มีบท
สนทนาโต้ตอบในสถานการณ์ที่จะนำไปสื่อสารในชีวิตประจำวันได้เลย นักเรียนอาจไม่
เคยเห็นหรือไม่เคยฝึกการสนทนาโต้ตอบในสถานการณ์ต่าง ๆ จึงทำให้ความสามารถ
ในทักษะการพูดค่าที่ต่ำ

2. ผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพได้คะแนน
เฉลี่ยในการทำแบบสอบถามความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค สูงกว่าครึ่งหนึ่ง
ของคะแนนเต็ม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
เป็นนักเรียนที่ผ่านการสอบคัดเลือกเข้าไปเรียนในวิทยาลัยเทคนิคของกรมอาชีวศึกษา
ซึ่งเป็นสถาบันการศึกษาทางค่านอาชีพ และเป็นนักเรียนที่ตัดสินใจแล้วว่า จะประกอบ
อาชีพทางด้านช่างอุตสาหกรรม จึงเลือกเรียนวิชาชีพตามสาขาที่ตนถนัดและสนใจ
ความรู้ทางด้านวิชาชีพมีความสัมพันธ์กันอย่างมากในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์
เฉพาะ เพราะความรู้ด้านวิชาชีพมีส่วนช่วยในการเรียนภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชา
เช่น ช่วยให้เข้าใจศัพท์เฉพาะสาขาวิชาชีพ ทำให้เข้าใจเรื่องที่อ่านได้ง่ายขึ้น
(Werner Hüllen 1981 : 65)

เมื่อพิจารณาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคของนักเรียน
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพแยกเป็นรายทักษะ ปรากฏว่า นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ย
ในทักษะการเขียนสูงที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเนื่องจากเหตุผลเดียวกันกับของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนปลาย กล่าวคือ แบบสอบในทักษะเขียนไม่ได้เป็นแบบให้เขียนอย่าง
อิสระ (Free Writing) แต่เป็นการเขียนโดยให้ข้อมูลรายละเอียดสำหรับกรอก
ใบสมัครและเขียนประโยค จึงเป็นการง่ายและสะดวกในการทำข้อสอบชนิดนี้ ส่วน
การที่นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยในทักษะการฟังต่ำสุดนั้น อาจเป็นเพราะว่าในการทดสอบ
ทักษะการฟังนั้น ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนฟังเสียงเจ้าของภาษา (Native Speakers)

ซึ่งนักเรียนอาจไม่คุ้นเคยต่อการฟังเสียงเจ้าของภาษา จึงทำให้คะแนนเฉลี่ยของทักษะการฟังของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพต่ำสุด

3. เมื่อเปรียบเทียบความสามารถของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพและนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิครวมทุกทักษะและแยกเป็นรายทักษะสูงกว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเป็นนักเรียนที่ผ่านการสอบคัดเลือก เข้าเรียนทุกคน ในขณะที่นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายบางส่วนไม่ได้ผ่านการสอบคัดเลือกเข้าเรียน เพราะจำนวนนักเรียนที่สมัครเข้าเรียนมีจำนวนน้อยกว่าที่โรงเรียนต้องการรับสมัคร จึงอาจกล่าวได้ว่า โดยทั่วไปแล้วนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมีความสามารถสูงกว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

อีกประการหนึ่ง หลักรัฐวิชาชีพ 1 (วช.1) และวิชาชีพ 2 (วช.2) ในมัธยมศึกษาตอนปลายมีปัญหาในทางปฏิบัติ โดยเฉพาะ วช. 2 การที่จะสอนให้มีมาตรฐานตามวุฒิที่ได้นั้นเป็นเรื่องยาก (วิเวก ปางพูนพิงศ์ 2525:10) เพราะในโรงเรียนมัศึกษานั้น มีปัญหาหลายด้าน เช่น ชাকแคลนครูอาจารย์ในสาขาวิชาชีพ อุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ในการฝึกงาน เครื่องจักร วัสดุเพื่อการฝึกงาน โรงฝึกงาน และงบประมาณ เปรียบเทียบกับสภาพทั่วไปในเรื่องเหล่านี้ของวิทยาลัยเทคนิคแล้ว วิทยาลัยเทคนิคมีปัญหาค้นนั้นน้อยกว่าเพราะได้ทำการสอนค่านอาชีพโดยตรงมานานแล้ว ในขณะที่โรงเรียนมัธยมศึกษาเพิ่งจะทำการสอนค่านอาชีพเมื่อปี พ.ศ. 2524 วิทยาลัยเทคนิคจึงมีความพร้อมกว่า

นอกจากนี้ โรงเรียนมัศึกษามีจุดมุ่งหมายแตกต่างจากวิทยาลัยอาชีวศึกษา คือ โรงเรียนมัศึกษามีจุดมุ่งหมายเพื่อเตรียมนักเรียนสำหรับอาชีพในอนาคต แต่วิทยาลัยอาชีวศึกษามีจุดมุ่งหมายที่จะฝึกนักเรียนให้มีความรู้ในวิชาชีพและ

สามารถนำไปใช้ได้ขณะนั้น (Werner Hüllen, in Reinhold Freudenstein, ed. 1961 : 64)

ทฤษฎีผลดังกล่าวนี้ การศึกษาค้นคว้าในวิทยาลัยเทคนิคจึงประสบความสำเร็จมากกว่าในโรงเรียนมัธยมศึกษา ซึ่งมีผลต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเทคนิคด้วย

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยดังกล่าวแล้ว ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเทคนิคแก่ผู้เกี่ยวข้องดังนี้

ข้อเสนอแนะสำหรับกระทรวงศึกษาธิการ

1. ควรเพิ่มเวลาเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2524 จาก 2 คาบ/สัปดาห์ เป็น 3-4 คาบ/สัปดาห์ ทั้งนี้เพราะการเรียนเพียง 2 คาบ/สัปดาห์ ไม่เพียงพอสำหรับการฝึกทักษะในวิชาภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ นอกจากนี้ ควรให้วิชาภาษาอังกฤษเทคนิคเป็นวิชาบังคับในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 และระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ด้วย เพื่อให้ต่อเนื่องจากระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 และระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 นักเรียนจะได้นำความรู้ไปศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพ

2. ควรกำหนดให้กรมสามัญศึกษาและกรมอาชีวศึกษา ปรับปรุงแบบเรียนและการประเมินผลให้สอดคล้องกับแนวการสอนเพื่อการสื่อสารและจุดประสงค์ของหลักสูตรที่ตั้งไว้ เพราะเมื่อเปรียบเทียบความสอดคล้องแบบเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคที่ใช้อยู่ในปัจจุบันกับจุดประสงค์รายวิชาของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2524 แล้วจะเห็นว่ามีความไม่สอดคล้องอยู่หลายเรื่อง หากครูผู้สอนยึดแบบเรียนเป็นหลักในการสอนและไม่ได้ศึกษาหลักสูตรให้เข้าใจอย่างถ่องแท้แล้ว นักเรียนก็จะไม่ได้ความรู้ครบถ้วนตามหลักสูตร เช่น จุดประสงค์ในรายวิชา สอ 121 ระบุว่าให้ฝึกหัดอ่านตัวเลข อ่านตารางกราฟ หรือแผนภูมิ ออกเป็นประโยคหรือข้อความสั้น ๆ โดยใช้ศัพท์หรือเครื่องหมายวรรคตอนให้ถูกต้อง และ สอ 211 ระบุว่า ฝึกการอ่านคำแนะนำ อ่าน

คู่มือของอุปกรณ์ เปิดกรอกข้อความในแบบฟอร์มใบสมัครงาน หรือใบสมัครเรียนคือที่เป็นภาษาอังกฤษ เรื่องเหล่านี้ ส่วนมากไม่ปรากฏในแบบเรียนที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ฉะนั้น หากมีการปรับปรุงแบบเรียนใหม่ ควรสอดแทรกเรื่องเหล่านี้ในแบบเรียนด้วย

3. ควรจัดอบรมครูสอนภาษาอังกฤษเทคนิคทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในด้านวิธีสอนและการประเมินผลให้ทั่วถึง

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

1. ควรให้ความสำคัญและเห็นประโยชน์วิชาภาษาอังกฤษ เช่นเดียวกับวิชาอื่น

2. ควรให้การสนับสนุนครูสอนภาษาอังกฤษให้มีโอกาสเข้ารับการอบรมศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม หรือศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นไป

3. ควรให้การสนับสนุนครูสอนภาษาอังกฤษในด้านวัสดุอุปกรณ์การสอน เช่น วัสดุงบประมาณสำหรับสร้างห้องปฏิบัติการทางภาษา หรือจัดหาตำราภาษาอังกฤษสำหรับครูผู้สอนได้ศึกษาค้นคว้า

ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอน

1. ควรศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษช่างอุตสาหกรรมหรือภาษาอังกฤษเทคนิค ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ จุดประสงค์รายวิชาของภาษาอังกฤษและแบบเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคอย่างละเอียดก่อนวางแผนการสอน

2. ควรหาความรู้เกี่ยวกับวิชาช่างอุตสาหกรรมบ้าง เพื่อจะได้สามารถอธิบายบทเรียนให้ชัดเจนขึ้น และหากมีปัญหาในเรื่องเนื้อหาวิชาที่สอนหรือศัพท์ทางวิชาการ ควรสอบถามครูช่างอุตสาหกรรม

3. ควรหาเอกสารที่เร้าความสนใจของนักเรียนและทำให้นักเรียนเห็นประโยชน์ในการนำไปใช้ศึกษาต่อและประกอบอาชีพ มาใช้ประกอบบทเรียนเพิ่มเติมเป็นการสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อย่ายึดแบบเรียนเป็นอุปกรณ์ในการสอนแต่เพียงอย่างเดียว เพราะในการสอนนั้น ไม่มีวิธีใดที่ดีที่สุดเพียงวิธีเดียว ต้อง

ผสมผสานกันหรือเลือกเอาส่วนที่ดีของแต่ละวิธีมาใช้ให้สอดคล้องกับบทเรียนที่จะสอน
จึงไม่ควรยึดวิธีสอนตามแนวที่เสนอไว้ในแบบเรียนวิธีเดียว

4. ควรจัดโปรแกรมซ่อมเสริม บทเรียนแบบโปรแกรม หรือแบบฝึกหัด
พิเศษประกอบบทเรียนให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกเพิ่มเติม เพราะนักเรียนมีความ
แตกต่างกันทั้งด้านพื้นฐานวิชาภาษาอังกฤษอยู่มาก

5. ควรศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ ทั้งด้านภาษาอังกฤษและวิธี
การสอน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการทำวิจัยเพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค
ในระดับสูงขึ้นไป เช่น ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) ระดับประกาศนียบัตร
วิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) และระดับปริญญาตรี

2. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อ
จุดประสงค์เฉพาะในสาขาวิชาอื่น

3. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเทคนิค หรือภาษาอังกฤษเพื่อ
จุดประสงค์เฉพาะสาขาอื่นในค่านหลักสูตร แบบเรียน วิธีสอน การประเมินผล และ
ครูผู้สอน